

Paraules

Número 7

Any II

juny-agost del 2002

publicació gratuïta

Edita

Edicions Cristianes Bíbliques
(associació no lucrativa inscrita en
la Direcció Gral. de Dret i
d'Entitats Jurídiques, Dept. Justícia,
Generalitat de Catalunya, Secció 1ª,
nº 16.762).

Domicili

Sant Ramon, 7

08440 Cardedeu

Apartat 104

08450 Llinars del Vallès

Apartat 10.053

08080 Barcelona

Telèfon: 938.418.792

correu-electrònic:

amm.ecb@teleline.es

Editorial

El món en que vivim és força complicat i, amb una facilitat que ens desconcerta, un fet esdevé ràpidament un problema, i un problema es transforma en un conflicte de difícil solució abans que ens n'adonem. Un exemple d'això és la situació que s'ha produït a Premià de Mar, com a conseqüència del projecte de construcció d'un edifici religiós musulmà, d'una mesquita. Un fet que no hauria de tenir més transcendència en un país on les lleis reconeixen la llibertat de culte ha esdevingut un problema, i el problema ha derivat en un conflicte que sembla difícil de resoldre, i que ha arribat fins i tot a la confrontació física.

No volem entrar a parlar de la immigració i de les seves conseqüències; ja s'hi parla força al carrer, als diaris, al parlament i... fins i tot a internet. El que volem destacar és com som de complicats els éssers humans, quina facilitat tenim per generar conflictes, i com ens costa de trobar-ni solucions. Tot i això, hem de treballar per fer el millor diagnòstic de cada situació, i a partir d'això proposar les millors vies de solucions possibles per una millor convivència.

Però, com a cristians que tenim en la Paraula de Déu, la Bíblia, una llàntia per al nostre peu, i llum per al nostre camí (Psalm 119:105), ens hem adonat que el primer conflicte que hem d'enfrontar és el d'haver girat l'espatlla a Déu. Havent deixat de banda Déu i no gaudint de la llum que ens dóna la seva Paraula, sovint anem a les palpentes, donant cops de cec, en molts moments de la vida, tot i la nostra bona voluntat i esforç. És per això que cada tres mesos rebeu aquest senzill butlletí, i amb ell la nostra invitació a conèixer més al Déu de la Bíblia, ja que sovint, el coneixement que tenim del Déu de la Bíblia és de segona mà, el que altres ens han dit o a partir de les paraules i conducta d'alguns que ens anomenem cristians. Però manca un coneixement directe, per mitjà del testimoni que ens dóna en les pàgines de la Bíblia, la seva Paraula. D'aquí el nostre interès perquè conegueu el Déu de la Bíblia per la lectura de la mateixa Bíblia. Permeteu-nos, doncs, que una vegada més us oferim de franc una còpia del Nou Testament, que és la segona part de la Santa Bíblia i parla de la vinguda de Crist, fa uns dos mil anys, i del que va venir a fer. Permeteu-nos també que, novament, ens posem a la vostra disposició per conversar sobre el missatge de les Sagrades Escripures, sobre la persona de Jesu-Crist, i sobre l'obra que va dur a terme.

No volem envair la vostra intimitat sense ser invitats, és per això que arribem a través de la bústia; però tenim un sincer desig de poder conversar sobre aquests temes. Truqueu-nos, escriviu-nos o passeu a visitar-nos, de debò que sereu ben rebuts.

Ah! I no voldríem acabar sense desitjar-vos que tingueu un bon estiu.

Antoni Mendoza i Miralles

Déu raons per creure... en la Bíblia

1 La seva honestat
La Bíblia és honesta sense concessions. Ens presenta a Jacob, el pare del «poble escollit», com enganyador. Descriu a Moisès, aquell que va donar la Llei, com un dirigent insegur i reticent, que el primer cop que va voler ajudar al seu poble va matar un home i, després, va fugir al desert per salvar la pròpia vida. Mostra a David, sí, com el rei, general i dirigent espiritual més estimat d'Israel, però també com aquell que va prendre la muller d'un altre, i que va fer que morís. També acusen al poble de Déu, Israel, d'una conducta tan dolenta que, en comparació, Sodom i Gomorra semblaven bones (Ez 16:46-52). La Bíblia presenta la natura humana en contra de Déu. Prediu un futur ple de problemes. Ensenya que el camí al cel és estret i ample el que va a l'infern. Les Escripures, sens dubte, no es van escriure per aquells que volen respostes senzilles o una perspectiva optimista i fàcil de la religió i de la natura humana.

2 La seva preservació
A l'època que es constituïa el modern estat d'Israel, un pastor beduí va descobrir un dels tresors arqueològics més importants del nostre temps. En una cova a la riba del mar Mort va trobar en un recipient trencat documents de feia dos mil anys. En troballes posteriors van aparèixer manuscrits bíblics mil anys anteriors als que es tenien. Un d'aquests va ser una còpia del llibre del profeta Isaïes, i que era bàsicament igual al que teníem. Els manuscrits del mar Mort van desacreditar a aquells que deien que el text original de la Bíblia s'havia perdut i que no era fiable el text que se'ns havia transmès.

3 Allò que afirma d'ella mateixa

Cal saber allò que la Bíblia diu d'ella mateixa. Si els escriptors de la Bíblia no haguessin dit que parlaven en el nom de Déu, estaria fora de lloc que nosaltres diguessim que va ser així. Però els escriptors de la Bíblia van assegurar escriure inspirats per Déu, i van presentar moltes evidències i arguments per sostenir les seves afirmacions. Donat que molts milions de persones han fonamentat la seva vida present i la seva esperança eterna en aquestes afirmacions, la Bíblia no seria un bon llibre si els seus escriptors van mentir sobre la font de la seva informació.

4 Els seus miracles

La sortida d'Israel d'Egipte per anar a la Terra Promesa va proveir un fonament històric per creure que Déu es va revelar a Israel. Si el mar Roig no es va dividir, com Moisès va dir, l'Antic Testament perd la seva autoritat per parlar en el nom de Déu. El Nou Testament manté aquesta dependència dels miracles. Si Jesús no es va aixecar corporalment dels morts, l'apòstol Pau admet que la fe cristiana estaria fonamentada en una mentida (1Co 15:14-17). Per evidenciar la seva credibilitat, el Nou Testament va establir els seus testimonis, i ho va fer de manera que fos possible als contemporanis comprovar la veritat d'aquestes afirmacions (1Co 15:1-8). Molts d'aquests testimonis van morir com màrtirs, no per conviccions espirituals o morals abstractes, sinó per afirmar que Jesús s'havia aixecat d'entre els morts. És important tenir present la base sobre la qual aquestes persones van oferir les seves vides, la gent no mor per allò que sap que és una mentida.

5 La seva unitat

Els seixanta sis llibres de la Bíblia van ser escrits per uns quaranta escriptors diferents, al llarg d'uns 1.600 anys. Quatre-cents anys de silenci separen els trenta-nou llibres de l'Antic Testament dels vint-i-set del Nou Testament. Però, des del Gènesi fins a l'Apocalipsi presenten una història en desenvolupament. Junts ens proporcionen respostes conseqüents a les més grans preguntes que podem fer: Per què som aquí? Com podem superar els temors? Què podem fer per tenir una bona relació amb els altres? Com podem enfrontar les nostres circumstàncies i mantenir una esperança viva? Com podem fer les paus amb el nostre Creador? Les respostes que la Bíblia ens dona a aquestes preguntes evidencien que les Escripures no són molts llibres, sinó un de sol.

6 La seva exactitud històrica i geogràfica

Al llarg dels temps molts han posat en dubte l'exactitud històrica i geogràfica de la Bíblia. Però, els arqueòlegs moderns han descobert més d'una vegada l'existència de pobles, llocs i cultures de les que parlaven les Escripures. En nombroses ocasions les descripcions del registre bíblic han demostrat que són més dignes de confiança que les especulacions dels erudits. Aquell que ha visitat les terres bíbliques, no pot deixar de tornar impressionat per la realitat de l'escenari històric i geogràfic del text bíblic.

7 **Recomanada per Jesús**
 Moltes persones han parlat bé de la Bíblia, però cap opinió és més important que la de Jesús de Natzaret. Ell va recomanar la Bíblia, pel que va dir i com va viure. En moments de temptació personal, d'ensenyament públic i de patiment personal, va deixar clar que creia que les Escripures de l'Antic Testament eren més que una tradició nacional (Mt 4:1-11; 5:17-19). Creia que la Bíblia era un llibre que parlava d'ell mateix. Als seus compatriotes va dir: «Examineu les Escripures, perquè penseu que en elles teniu la vida eterna, i elles són les que donen testimoni de mi. I no voleu venir a mi a fi que tingueu vida» (Jn 5:39-40).

8 **La seva exactitud profètica**
 Ja els dies de Moisès, la Bíblia va predir fets que ningú volia creure. Abans que Israel entrés en la Terra Promesa, Moisès va predir que Israel seria infidel, que perdria la terra que Déu li donava, i seria dispersat per tot el món, i també que es tornaria a reunir i seria restablert (Dt 28-31). El punt central de les profecies de l'Antic Testament era la promesa d'un Messies que salvaria al poble de Déu dels seus pecats i després portaria judici i pau a tot el món.

9 **La seva supervivència**
 Els llibres de Moisès es van escriure 500 anys abans que els escrits hinduistes més antics. Moisès va escriure el llibre del Gènesi 2000 anys abans que Mahoma escrigués l'Alcorà. En tot aquest temps, cap altre llibre ha estat més estimat i més odiat que la Bíblia. Cap altre llibre ha estat més comprat, estudiat i referenciat que aquest. Encara que és ignorat per aquells que no es troben còmodes amb els seus ensenyaments, encara

10 **El seu poder per canviar vides**
 Les vides canviades de moltes persones il·lustra com pot actuar la Bíblia en la vida de les persones.

Introducció a la lectura de la Bíblia

(...ve de la pàgina següent)

Després tenim els Fets dels Apòstols, que ens explica la història de l'Església primitiva després de l'ascensió del Senyor i la predicació de l'evangeli per tot el món conegut, per part de Pere i Pau i altres apòstols. El Nou Testament compren 27 llibres en total.

L'Esperit Sant es manifestà en la tasca de cada un dels seus servents escollits, segons la promesa del Senyor (Joan 14:26 i 16:13-14), per:

1. Ensenyar-nos i recordar-nos les coses que Ell havia dit: els evangelis.
 2. Guiar-nos a tota veritat: els Fets dels Apòstols i les epístoles;
 3. Anunciar-nos les coses que han de esdevenir-se: l'Apocalipsi.
- No posseïm els manuscrits originals:

les persecucions van ser terribles durant els primers segles de l'Església, i els enemics de l'evangeli van fer tot el possible per a que no quedés res d'ells. Però tenim més de dos mil manuscrits des dels segles IV al XV. Durant els últims anys n'han aparegut alguns de més antics que confirmen l'exactitud dels que posseïm actualment.

André Espic (traducció: S. Escuain)

OFERIMENT PER ALS LECTORS DE Paraules

- Un Nou Testament*, la segona part de la Santa Bíblia.
- Preguntes Fonamentals*, un llibret de vol donar resposta a les preguntes bàsiques sobre Déu i la nostra relació amb ell.
- Jesucrist*, una introducció a l'estudi de la seva persona, obra i promeses.
- La Salvació i els dubtes d'algunes persones*, un llibret que vol aclarir interrogants sobre la Salvació a la llum de la Bíblia.
- Evangeli segons Joan*, la biografia que l'apòstol Sant Joan va escriure sobre Jesu-Crist.
- Participar en un estudi bíblic sobre la Vida de Jesu-Crist, a l'Evangelí segons Joan.
- Informació sobre

Nom:

Adreça:

Població: C.P.:

Telèfon:

Introducció a la lectura de la Bíblia

LA SEVA PRESENTACIÓ

La Bíblia es divideix en dues parts:

1. La primera, anomenada l'Antic Testament, escrita abans de la vinguda del Crist.
2. La segona, anomenada el Nou Testament, escrit durant el primer segle de la nostra era.

LA SEVA COMPOSICIÓ

L'Antic Testament

Déu va manar a Moisès: «Escriu això en un llibre com a record» (Èxode 17:14). Això va tenir lloc quinze segles abans de Jesucrist, i és a partir d'aquí que comença a ser escrit el llibre de la revelació divina. Cada vegada que era necessari, l'Esperit de Déu escollia un home per a que fos l'instrument que continués la seva redacció. Malaquies, l'últim dels profetes, va parlar quatre segles abans de la nostra era. Israel era el dipositari de l'Antic Testament, que està dividit en tres parts:

1. La Torà (la llei de Moisès);
2. Els Neviim (els profetes);
3. Els Kethubim (els Psalms i demés escrits), els quals comprenen 39 llibres en total. Després de la seva resurrecció, el Crist es va referir a aquestes tres seccions al parlar amb els seus deixebles (Luc 24:44).

Des de la primera traducció de l'Antic Testament al grec, 250 anys abans de Jesucrist, s'afegiren al text sagrat alguns llibres profans anomenats «apòcrifs», i posteriorment «deuterocanònics», que no

tenen res a veure amb la revelació divina, però que per alguns tenen un valor històric i moral. Aquests llibres es troben a algunes versions catalanes.

Al Nou Testament n'hi ha moltes de cites de l'Antic, essent que estan mencionats quasi bé tots els seus llibres. En moltes ocasions, el Senyor i els apòstols es refereixen a l'Antic Testament per donar més força i claredat a llurs paraules; però mai citaren dels llibres apòcrifs, que no estaven pas en el cànon hebreu, encara que els coneixien perfectament.

El Nou Testament

Déu va cridar quatre homes per que ens comunicessin el relat de la vida terrenal de Jesucrist que es troben en els quatre evangelis:

1. *Mateu*, recaptador d'impostos, i després apòstol del Crist, va escriure el seu evangeli cap l'any 40, i presenta el Messies sota diferents aspectes.
2. *Marc*, fill espiritual de l'apòstol Pere, el va escriure cap l'any 61, i ens parla del Senyor Jesucrist com el Servent perfecte.
3. *Lluc*, metge, company de l'apòstol Pau, el va escriure aproximadament pel mateix temps que l'anterior, i ens mostra el Crist com Fill de l'Home.
4. *Joan*, apòstol, que el va escriure cap l'any 90, ens presenta el quart aspecte del Crist: el de Fill de Déu.

(continua a la pàgina anterior...)

Visiteu-nos o escriviu a:

*Casa pastoral
(Església Cristiana Bíblica)
Sant Ramon, 7
08440 Cardedeu*